

nja od dvije godine, a za to vrijeme primaju od poduzeća stan, potpunu opskrbu, rublje, odjeću i obuću, i pored toga i u novcu platu, koja se srazmjerno povisuje automatski prema provedenom vremenu na naukovanju.

U nauk se primaju mladići posve zdravi sa završenom 14. godinom života, a molbi, koja se upućuje Glavnoj direkciji za slatkovodno ribarstvo Zagreb,

Gundulićeva ul. 3/III. treba priložiti: zadnju školsku svjedodžbu, uvjerenje o vladanju izdano od Mjesnog Narodnog odbora, i izjavu roditelja ili skrbnika o saglasnosti za stupanje u nauk. U obzir će se uzimati prvenstveno molbe omladinaca, koji su sinovi ribara iz pojedinih ribarskih zadruga, ili djeca ribarskih radnika.

Ing. Fijan

Povodom novog Zakona o ribarstvu u N. R. Srbiji

Kada se jedan zakon stvara, znači da su ga izdavale opšte narodne i državne potrebe. Tako je i bilo i sa sadašnjim Zakonom o ribarstvu. On stoji u vezi sa opštim potrebama našeg života. Ali kada jedan Zakon izađe, potrebno je da on uđe u narod, jer nijedan zakon ne sme ostati zatvoren u fijokama administrativnog aparata. Ako se to dogodi, tada nije postigao željeni cilj. Niti je dovoljno da ma koji zakon bude štampan u bilo kojem službenom listu, jer ni tada, i ako je on javno obnarođen, još nije ušao u narod u pravom smislu tih reči. To se naročito odnosi na naš novi Zakon o ribarstvu. Ovaj Zakon trebalo bi da upozna svakog ribar na najzabačenijem terenu, na najudaljenijoj vodi, jer u protivnom, njegova primena neće biti potpuna, on bi mogao usled takva propusta postati tokom vremena mrtvo slovo na hartiji.

Zakon o ribarstvu štampan je u Službenom listu N. R. Srbije. Taj list primaju svi sreski narodni odbori u Republici, i pitamo se da li su sreski poljoprivredni referenti proučili taj Zakon, da li su sazvali sastanke članova ribarskih zadruga i udruženja pecača u cilju tumačenja Zakona o ribarstvu?

Na terenu smo se mogli uveriti da ima ribarskih zadruga i pecačkih udruženja kojima novi Zakon o ribarstvu ni do danas nije poznat. Naša dnevna štampa nije mu posvetila nikakove pažnje sem hronološke registracije da je bio primljen u narodnoj skupštini N. R. Srbije. Nijedna redakcija dnevnih listova u Beogradu nije napisala niti jednu reč o ovom Zakonu koji prodire u našu narodnu privredu sa stanovišta Petogodišnjeg plana i koji je važan i sa stanovišta naše narodne ishrane. To su propusti koje je učinila dnevna štampa, a bilo je potrebno da se o njemu nešto napiše. Vrlo je mali broj onih stručnih ribarskih organizacija koje su iz svoje inicijative upoznali svoje članstvo sa novim Zakonom o ribarstvu.

U sklopu državne privrede postoje ribarska gazdinstva, koja imaju direktne veze sa svima profesionalnim i sportskim ribarskim organizacijama na terenu. I jedne i druge šalju ribarskim gazdinstvima svakih deset dana svoje izveštaje o ulovu ribe, a profesionalne organizacije još donose svome gazdinstvu od svakog ulova određeni procenat. Dakle, ribarska gazdinstva stoje u neposrednoj vezi sa onima na terenu, koji moraju da primenjuju u praksi Zakon o ribarstvu, pa se pitamo, da li su ribarska gazdinstva barem nastojala da upoznaju svoje područne organizacije sa novim Zakonom o ribarstvu? Ako to nisu učinila, koji su tome razlozi?

Ponavljamo, da Zakon o ribarstvu mora da uđe u narod, mnogobrojni članovi profesionalnih ribarskih i pecačkih sportskih udruženja treba da su s njime upoznati. Ukoliko to do danas nije učinjeno, narodne vlasti

treba da nastoje da se što pre učini, jer zakoni se pišu radi primene u narodu.

U jednom od prošlih brojeva izneli smo sadržaj Zakona o ribarstvu, danas ćemo se osvrnuti na njegove pojedine odredbe.

U opštim odredbama Zakon govori o ribi kao opšte-narodnoj imovini, pa je tu reč i o ribi koja se nalazi u vodama koje nastaju prilikom poplava. Za vreme poplava riba izlazi iz svoga stalnog boravišta i pliva po vodi koja je izišla iz rečnog korita. Ta riba postaje plen mnogih mesavskih ljudi. Da bi je lakše polovili, ljudi sprečavaju da se riba pri opadanju vode vraća u rečna korita. Gustim granjem zatvaraju odvodne kanale da bi samo voda polako odlazila, a da riba ne bi izišla. Takvi ljudi ribu bespravno love na sve moguće načine, ne samo onu veću, nego i onu sitnu, koja bi trebala da se dalje razvija i mresti tokom vremena. Kada voda sasvim opadne, najveći deo te sitne ribe ugine na suhono. Time je naneta ogromna šteta daljem množenju ribe. Po neke ribarske organizacije pri ovakvim poplavama spasavaju ribu sa poplavljenih terena, kopaju odvodne kanale do rečnih korita ili polove ribu gustim mrežama i odnose je u najbližu reku.

Zato u tumačenju ovog Zakona za njegovu primenu na terenu, trebalo bi Ministarstvo poljoprivrede N. R. Srbije, da dađe opširnija uputstva sreskim narodnim odborima, s napomenom, da preko svojih poljoprivrednih referenata upozore narod pored reka na štetu koja se čini, kad se ribi posle poplave sprečava povratak u rečna korita. Kod nas je bilo i požrtvovnih ribara i pecača koji su u ovakovim prilikama ribu spasavali, što bi bila dužnost svih onih stanovnika koji su nastanjeni pored reka.

Da bi se unapredilo ribarstvo, kako to Zakon želi, država će morati podneti izvesne materijalne žrtve. U tu svrhu je po Zakonu predviđeno naučno proučavanje ribljeg sveta, jer se moderno ribarstvo osniva na strogo naučnim principima. Postojeći naučni instituti za slatkovodno ribarstvo u tom će pogledu mnogo doprineti za unapređenje ribarstva. Čim u svima republikama budu postojali instituti te vrste i bude li se njihov rad koordinirao na polju unapređenja ribarstva u tekućim vodama, zapaziće se blagodati te koordinacije. Naučnom unapređenju ribarstva mnogo će doprineti, budu li se na svima našim univerzitetima otvorile katedre za ribarstvo, jer će se samo na taj način moći vaspitati naučno-stručni kadrovi. Svakako je potrebno, da postoje i stručne ribarske škole, kao i održavanje povremenih tečajeva. Ni industrijska prerada ribe ne može da se zamisli bez dobrih ribarskih stručnjaka sa školskom spremom.

Prema Zakonu gajenjem, čuvanjem i zaštitom ribe dužni su da se bave državni organi, ribarska gazdinstva

i razne ribarske organizacije. To će sve unapređivati ribarstvo, ali svi ti faktori treba da imaju i potpuno stručno osoblje ne samo takvo koje će se teorijski zanimati tim poslovima, već i stručno osoblje na terenu, koje će praktično raditi.

Unapređenju ribarstva mnogo će pomoći i stručna literatura, i to ona strogo naučna kao i ona najpopularnija.

Nad celim ribarstvom vodi nadzor država preko svojih organa. Ti organi, u prvom redu administrativno osoblje treba da ima ribarsku stručnu spremu, jer će samo tada takav nadzor biti točan, objektivan i koristan.

Kako ribarstvo spada u privredni plan, to se ovoj privrednoj grani mora dati ona važnost koja joj pripada. Riba je vrlo važan faktor u narodnoj ishrani, a isto tako važna je za izvoz. Iz toga slijedi: dok je ribarstvo ranije u tom pogledu uvek bilo zapostavljano, sada prilikom stupanja na snagu ovog Zakona i kada bude donet savezni zakon o ribarstvu, ribarska privreda postaće ravnopravna ostalim privrednim granama u celoj FNRJ Jugoslaviji.

Ako se budu stručno primjenjivale odredbe za podizanje, čuvanje i zaštitu riba, te poribljavanje ribolovnih voda i tamanjenje štetnih životinja, kao i odredbe o količini i vrsti riba koje treba loviti, Zakon će zaista u tom pogledu podići ovu zaostalu privrednu granu.

Ribolovna područja o kojima govori Zakon postoje i sada, ali trebalo bi njih podvrgnuti reviziji po saslušanju pojedinih ribarskih zadruga. U praksi se pokazalo, kako ribari izjavljuju, da izvesne zadruge sa velikim brojem članova nemaju srazmjerno površinu ribolovnog područja i da su to područja sa manjim kapacitetom ribe, dok ima nekih zadruga za manjim brojem članova kojih je ribolovno područje veće nego što bi trebalo da bude prema broju članova, a uz to su ribom vrlo obilna.

Ribarska gazdinstva, koja upravljaju ribolovnim područjima, trebala bi da imaju na čelu iskusna i stručna lica puna terenske prakse. Takva se želja čuje od ribara sa terena.

Po sadašnjem sastavu ribarskih gazdinstva ona ostavljaju utisak glomaznih administrativnih tela, pa bi moguće u tom pogledu bila potrebna izvesna korektura.

Kako će prema Zakonu Ministarstvo poljoprivrede N. R. Srbije donijeti bliže propise o ribolovnom režimu u ribnjacima i poluribnjacima, to će se isto Ministarstvo postarati i za podizanje novih ribnjaka u cilju veće proizvodnje ribe. Ovom prilikom moglo bi se napomenuti, da bi se i kod nas moglo pokušati podizanjem malih ribnjaka u okolini onih sela, gdje za to postoje prirodne mogućnosti. Narочito danas kada se na selu osnivaju radne zadruge, zgodan je momenat da one to pokušaju. Neke radne zadruge u N. R. Makedoniji počinju osnivanjem manjih zadrugnih ribnjaka. — Mnogi podvodni tereni za poljoprivredne kulture nepodesni, dali bi se u te svrhe upotrebiti. Time bi se povećala mogućnost bolje ishrane seoskog stanovništva.

Zakon pominje da se ribarstvom mogu baviti ribarske zadruge, udruženja ribolovaca, seljačke radne zadruge, zemljoradničke zadruge i pojedini ribari. Dalje Zakon navodi, da za zadruge koje se bave ribarstvom važe propisi o zemljoradničkim zadrugama.

Ribari sa terena željeli bi da Ministarstvo poljoprivrede posveti ribarskim zadrugama naročitu pažnju, jer one će tokom vremena u našoj zemlji socijalizma postati centar ribarske privrede. Iz toga razloga trebalo je već u samom Zakonu malo jače istaći važnost ribarskih zadruga kao jedne važne socijalno-ekonomске zajednice u ribarskom poslovanju.

Sva ona pravna tela kao i pojedinci koje Zakon navodi da se mogu baviti ribarstvom, trebaće država da snabdeva svim mogućim ribarskim alatom i materijalom po nižim komercijalnim cenama uz obavezu da se ulovljena riba predaje državi, dakle materijal i alat bi se nabavljao uz kontrahažu, kako to dobijaju zemljoradnici za svoje poljoprivredne proizvode.

Što se tiče one stavke u Zakonu da važe za zadruge koje se bave ribarstvom oni isti propisi kao i za zemljoradničke zadruge, to bi se ti propisi morali prilagoditi životu ribarskog zadrugarstva. Detalji ribarstva su ipak drukčiji od detalja zemljoradnje.

Zadruge će nastojati da u svojim eventualnim ribnjacima gaje najrentabilniju ribu, isto tako i privatni sopstvenici ribolovnih voda uz obaveze prema državi, a država će se isto tako pridržavati svojih stvarnih obaveza prema onima koji joj ribu daju uz planske cijene.

Kako su i raci rentabilni za ishranu i njih je obuhvatio Zakon o ribarstvu. Gajenje, lov te pakovanje rokova za transport iziskuju isto tako stručnu spremu kao i bavljenje ribom.

Naročitu pažnju posvećuje zakon zaštititi i unapređenju ribarstva, ali Ministarstvo poljoprivrede ima još da donese zasebne propise u tom pogledu. Važno je da se riba ne lovi za vrijeme mrestenja i da se ne lovi pojedina vrst ribe ispod određene veličine. Tu Ministarstvo poljoprivrede treba da postavi vrlo strogu kontrolu i da primena zakonskih mera bude prema svima objektivna. Obilazeći razne terene tu se može naići na razne propuste. Profesionalni ribari i radne brigade treba da prednjače u poštivanju ovih najvažnijih propisa Zakona o ribarstvu.

Kao što se mnoge životinje na kopnu nemilosrdno uništavaju, tako se i pojedine vrste riba uništavaju, pa ih i ponestaje. U tu svrhu će Ministarstvo poljoprivrede doneti, prema potrebi, specijalno naređenje o zabrani ribolova za one vrste riba koje su u opadanju. Da bi se saznalo koje su vrste riba u opadanju, moraće se voditi savesna evidencija o ulovu ribe u njenu kretanju.

Zakon o ribarstvu predviđa i proučavanje biologije slatkih voda, pa u cilju unapređenja ribarstva državne naučne ustanove mogu preko svog stručnog osoblja loviti ribu za potrebe naučnog ispitivanja u svim ribolovnim vodama bez obzira na lovostaju, zabranu lova i najmanju određenu veličinu. Dakle, ovaj Zakon udovoljava najnovijim nastojanjima nauke, a bez njene pomoći jedno savremeno i napredno ribarstvo ne može da opstane ne samo sa gledišta rasplodavanja ribe i dobijanja novih boljih vrsta, nego i sa gledišta parazitologije, jer riblje bolesti mogu da unište ne samo zatvorene ribnjake, već i ribu u otvorenim vodama.

Veštačkom gajenju ribe u našoj zemlji treba posvetiti veliku pažnju. Za tu svrhu ima mnogo mogućnosti. Veštačko gajenje ribe svakako će uspjeti, budu li se mladi ihtiolozi upućivali na teren u cilju naučnih ispitivanja i budu li od strane države materijalno pomagani.

Da bi se ribolov mogao vršiti samo dozvoljenim spravama, a na način koji nije zabranjen, zavisice u prvom redu od svesti ribara i pecača, a u drugom redu od terenskih nadzornih organa. U tom pogledu Ministarstvo poljoprivrede doneće bliže odredbe, a uspeha će biti prema tome, kako će se te odredbe sprovođiti na terenu.

Prema potrebi Zakon dozvoljava da se izvesne vode nastanjivaju ribama t. j. poribljaju onim vrstama koje u njima ne postoje. Tom poslu mnogo će koristiti naučni radnici, kojih će se mišljenje uvek morati pretihodno pribaviti radi mnogih okolnosti koje je potrebno poznavati kada se poribljaju one vode u kojima pre toga nije bilo te nove vrste riba.

S obzirom što se naša zemlja elektrifikuje, neke se reke regulišu ili se na njima grade mostovi i oduzimlje se ribama delimično sloboda kretanja u takvim vodama. Tim se načinom znatno sprečava plodjenje ribe, prema tome i njeno razmnožavanje, zato se prema ovom Zakonu mogu podizati riblja plodišta čime bi se nadoknadilo ono što bi se izgubilo građenjem pomenu-tih objekata. Ali zakon predviđa i zaštitne mere pri izvođenju hidrotehničkih radova, pa budu li se odgovorni rukovodioci tih radova pridržavali uputstava, koje Zakon navodi, štete na ribarstvo biće svedene na najmanju meru.

Ribarstvo stalno vodi borbu s onima koji zagađuju i truju vode po prirodi svoga posla. To su u glavnom razne fabrike i odgajivači konoplje. U tu svrhu Zakon predviđa uređaje za hemisko odnosno biološko i mehaničko prečišćavanje upotrebljene vode pre no što je ispuste u ribolovnu vodu. Nadzorni organi i sami ribari trebalo bi da vode vrlo strogu kontrolu da li se oni koji vodu mogu da zagađe, pridržavaju odredaba ovoga Zakona ili ne. Svaki takav propust treba hitno prijaviti kompetentnim vlastima, jer u protivnom ribolov će nazadovati.

Korisna je odredba ovoga Zakona što predviđa osnivanje Saveta za ribarstvo pri Ministarstvu poljoprivrede. U ribarstvu ima toliko problema da ih administrativna i stručna lica ne mogu rešavati samo iz svojih kancelarija; potrebno je i saslušati ljude — stručnjake sa terena kao i pretstavnike onih ustanova s kojima ribarstvo ima veze. Tim će se načinom ipak doći do objektivnijih i korisnijih zaključaka.

Zakon predviđa da država u cilju unapređenja ribarstva pomaže organizacije koje se bave ribarstvom; nabavkom ribarskih sprava i plovila, davanjem stipendija za proučavanje ribarstva, preduzimanjem radova i mera za razmnožavanje i gajenje ribe, i davanjem stručnih saveta za unapređenje ribarstva. Ribare na terenu najviše interesuje snabdjevanje ribolovnim materijalom i plovilima. To je najbolnije pitanje, kome nadležni treba da posvete najviše pažnje. Ribarska gazdinstva, ako žele da redovno dobijaju određeni procenat ulovljene ribe, treba da se bolje postaraju za svoje ribare, jer starim i dotrajalim alatom ne postižu se planirani rezultati.

Davanjem stipendija za proučavanje ribarstva učiniće Ministarstvo poljoprivrede velike usluge nauci, jer je kod nas ta grana poljoprivrede bila potpuno zapostavljena sa naučnog gledišta. Zato mi imamo tako mali broj stručnjaka koji se naučno bave ribarstvom. Odlazjenje na teren u cilju proučavanja biologije riba i nabavka svega onoga što je s time u vezi bilo je onemogućeno pojedincima o svom trošku. Parazitološka

ispitivanja riba iziskuju velike napore, mnogo vremena i mnogo strpljenja. Dosada su se pojedinci kao nečin sporednim bavili i parazitologijom riba. Biologija i parazitologija riba zahtevaju dobro uređene naučne ustanove. Takve ustanove može samo država da izdržava. Školovanjem stručnjaka za rad u ihtiološkim institutima unaprediće se ribarstvo kao privredna grana i ona će tek tada moći da zauzme onaj položaj i onu važnost koja mu po svojoj opštoj koristi i pripada.

Terenski čuvani ribolova treba da su potpuno savesni ljudi, koji će svoju kontrolorsku dužnost vršiti u korist države i naroda, jer samo će tada ribolovne vode biti potpuno zaštićene od onih koji su naviknuti na nepravilnosti u ribolovu.

Savesno vođenje evidencije i statistike mnogo će koristiti rešavanju ekonomskih i bioloških problema u ribarstvu. Evidencija i statistika ako nisu stvarne, do vode do zabluda i krivih zaključaka, a od toga ima šteta i država i narod.

U cilju vršenja ribolova Zakon predviđa da ga regulišu država preko ribarskih gazdinstva, a ova preko zadruga, ribarskih brigada i pojedinaca. Ribarska gazdinstva postaju terenski i administrativni centri ribarstva. Zato te ustanove treba da vode ljudi puni iskustva i praktičari i zauzimjivi. Ribarska gazdinstva treba da se pravodobno snabdeju svim materijalom potrebnim za ribare i da ove snabdejavaju po nižim komercijalnim cenama, jer po takvim cenama ribari daju svoju ulovljenu ribu. Zadovoljni ribari savesnije će vršiti svoj posao na terenu, neće se događati nepravilnosti, već će isporuka ribe biti pravilna, a prema tome i tržišta dobro snabdjevena.

Osim profesionalnih ribara, ribolovom se mogu baviti i ribari i sportisti, zvani pecači (ribolovci). Zakon tumači da se dozvola za ribolov ne može izdati ribolovcima koji nisu članovi udruženja ribolovaca. Toga se narodne vlasti preko sreskih poljoprivrednih referenata i pridržavaju. Ali se pri tome događaju nepravilnosti od strane članova nekih udruženja. Oni ne plaćaju redovno svoju članarinu. Zato neka ozbiljnija pecačka udruženja preuzimaju od narodnih vlasti izvestan broj tih dozvola i izdaju ih samo onim članovima koji su uplatili celogodišnju članarinu. Ovo je posve pravilno i tako bi trebalo postupati sva udruženja ribolovaca u dogovoru sa narodnim vlastima. Na taj bi način udruženja sebe materijalno obezbedila, jer bi sakupila članarinu od svih svojih članova za celu godinu najedamput.

U cilju unapređenja turizma i njihove razonode mogu se po Zakonu licima koja privremeno borave u nekom kraju izdati kratkoročne dozvole za ribolov od 1—30 dana i ako nisu članovi udruženja ribolovaca. Ovo će mnogo koristiti upoznavanju voda.

Nije potrebna dozvola za ribolov licima koja love ribu u naučne svrhe, ako imaju legitimaciju izdatu od odgovarajućih naučnih ustanova ili nekog ribarskog gazdinstva. I ova će odredba pomoći unapređenju nauke o ribarstvu.

Prema odredbama Zakona koje govore o osnivanju i zadacima udruženja ribolovaca, ona bi trebala da pomognu zaštiti i unapređenju ribarstva. Ribarski naučni saradnici naći će u ovim udruženjima dobre pomagače. Što se tiče osnivanja samih udruženja — kako Zakon naglašuje, ona se osnivaju samo na području jednog sresa ili jednog Gradskog narodnog odbora. U tu svrhu se mogu udružiti dva ili više srezova ili gradskih narodnih odbora. Pecači bi bili zadovoljniji da je tu Za-

kon bio malo elastičniji. Do sada je u raznim udruženjima ribolovaca naših najvećih gradova bilo članova iz manjih mesta raznih srezova. Stupanjem na snagu ovog Zakona to je članstvo otpalo, ono nije više nigdje član udruženja ribolovaca, jer na područjima tih srezova nema takvih udruženja, a iz tehničkih razloga nije im moguće osnovati novo udruženje.

Zakon predviđa da se osnuje Savez udruženja ribolovaca N. R. Srbije i podsavez pokrajinski za Autonomnu pokrajinu Vojvodinu i oblasni za autonomnu oblast Kosovo i Metohiju. Na osnivanju saveza i podsaveza već se vrše organizacione pripreme. Isto tako bilo je potrebno da je Zakon predvideo osnivanje saveza i podsaveza za ribarske zadruge, što je moguće omaškom ispušteno, jer je po karakteru njihova posla taj viši stepen organizacije neophodno potreban. U savezu zemljoradničkih zadruga profesionalni ribari ne mogu naći dovoljno razumijevanja ni za svoj rad ni za svoje potrebe. Jednom novom uredbom dalo bi se i to regulisati.

Zakon se u svojim opširnim kaznenim odredbama osvrće na razne presteupe i kažnjavanje za te nepravilnosti. Ipak smatramo, da je u Zakonu trebalo naglasiti, da će se novčane svote ubrane za razne kazne, upotrebiti za unapređenje ribarstva.

Stupanjem na snagu ovog novog Zakona o ribarstvu, prirodno, gase se sve odredbe starog Zakona, ali ne treba padati u greške, u koje su padale ranije državne vlasti. Onako, kako se preko frontovskih i drugih organizacija upoznaju široke narodne mase raznovrsnim naređenjima, odredbama, zakonima, govorima i događajima kod kuće i u svetu, tako bi trebalo sve ribarske zadruge i udruženja ribolovaca upoznati ovim novim Zakonom o ribarstvu. Tek će tada on ući u narod. Taj posao treba da organizuju ribarska gazdinstva u zajednici sa poljoprivrednim referentima narodnih odbora. Kada narod upozna ovaj Zakon, on će ga se pridržavati i tada će se ispoljiti njegova prava vrednost.

Ante Tadić.

Organizaciono stanje ribarstva u Sloveniji

Neprijateljskom okupacijom 1941.—45. ribarstvo Slovenije pretrpjelo je teške štete.

Prije povlačenja neprijateljska vojska haračila je bombama, ručnim granatama, brzometnim puškama i drugim sredstvima za masovno ubijanje riba naročito u pastrovskim vodama. Pri tome je najjače stradao riblji mlad. S toga razloga narodna vlada Slovenije izdala je već u mjesecu junu 1945. g. naredbu, kojom je privremeno zabranila svaki ribolov u vodama Slovenije. Predratne ribarske organizacije i to Ribarska udruženja u Ljubljani, Celju i Mariboru počele su već tokom 1945. g. svojim radom te su prilagodile svoja pravila duhu novog vremena, vodeći računa o tekovinama narodno-oslobodilačkog pokreta. Zalagale su se i za to, da opća zabrana ribolova na početku 1946. g. bude ukinuta. Kako su Ustavom od 30. I. 1946. vode, a i životinje u tim vodama proglašene opće-narodnom imovinom, to je trebalo propise prijašnjeg Zakona o slatkovodnom ribarstvu (1937. g.) — koji je prije svega štitiio privatno ribarsko pravo — prilagoditi novim prilikama i novom duhu kolektivnosti. Republičkim zakonom od 11. V. 1946. g. podijeljene su sve otvorene vode u republici Sloveniji na ribarske jedinice (enote), kojima upravljaju ribarske zadruge. Ovih ribarskih jedinica ima sada u Sloveniji 13, a isto toliko ribarskih zadruga. Na rijeci Savi i nekim njenim pritocima ima i nekoliko ribarskih rezervata, kojima upravlja Predsjedništvo vlade LRS (Ljudske Republike Slovenije — Narodne Republike Slovenije). Predsjedništvo vlade LRS raspolaže također prinosom ribolova.

Ribarske zadruge u Sloveniji povezane su međusobno zajedničkim Savjetom (»Sosvet«) ribarskih zadruga u Ljubljani, koji izdaje vlastito stručno glasilo »Ribič«. Pretplata na taj list, koji izlazi dvomjesečno, obvezatna je za sve članove zadruga, koje se bave sezonskim ribolovom. Savjet zastupa interese svih ribara — sportaša kod centralnih narodnih vlasti i kod (republičkog) »Ribarskog gospodarstva Slovenije« u Ljubljani, koje opet upravlja zatvorenim vodama (ribnjacima) Slovenije.

U ribarskim zadrugama Slovenije, prema sadašnjem brojanom stanju, ima 4.400 učlanjenih ribolovaca —

pretežnom većinom sportaša — uz nekolicinu profesionalaca.

Ribarske zadruge stoje pod nadležnošću republičkog ministarstva poljoprivrede. Ipak se pokazalo, da i same »zadruge« više ne odgovaraju savremenim prilikama i potrebama kolektivnog gospodarstva. Vodeći računa o tim potrebama i obzirom na novi savezni Zakon o zemljoradničkim zadrugama za zajedničko obrađivanje zadržne imovine od 6. VI. 1949. sadašnje ribarske zadruge pretvorit će se uskoro u sportska ribarska udruženja, a ribari od zanata udružiti će se u zadrugu, koja će kao jedna i jedina postojati za cijelo područje Slovenije.

Stručni i pravnički rad na nacrtu novog Zakona o organizaciji ribarstva u Sloveniji — po primjeru sličnog zakona donešenog u Srbiji — već je završen te se očekuje, da će Narodna skupština LRS na svom prvom idućem zasjedanju izglasati nove zakonske propise o organizaciji ribarstva u Sloveniji.

U Sloveniji kroz čitavo vrijeme poslije oslobođenja radilo se mnogo, a i danas se radi na tome, da se vode ponovno poribljavaju, da se podigne proizvodnja riba, da se postave nova i rekonstruiraju oštećena ribogojilišta, čime bi se udovoljilo potrebama sportskih ribara, kojih se broj poslije rata pedesetorostručio — zahvaljujući tome, da je ribolov postao pristupačan širem krugu radnih ljudi, kao razonoda i sport.

Neke ribarske zadruge donijele su na svojim ovogodišnjim glavnim skupštinama zaključke, prema kojima članovi imaju izvjestan dio svoje lovine ustupiti po određenoj cijeni (Din 25.—) za potrebe ishrane naroda.

Druge zadruge priredile su posebne ribarske tjedne, te cijelu tjednu lovinu namijenile istoj svrsi.

Na taj način ribarske organizacije u Sloveniji rade solidarno sa Narodnim Vlastima, dajući svoj doprinos ishrani naroda. Takova je inicijativa za svaku pohvalu.

Dr. Ivo Seneković — Maribor